

ת"פ 47805/11/14 - מדינת ישראל נגד אמאל בת אחמד סעדה, מוחמד בן אחמד סעדה

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ט תמוז תשע"ה
16 יולי 2015

ת"פ 47805-11-14 מדינת ישראל נ' סעדה ואח'
תיק חיצוני: 8455/14

לפני כב' השופט רון סולקין
המאשימה
נגד
הנאשמים
מדינת ישראל באמצעות פמ"ד - מתמחה נעמה כהן קביר
1. אמאל בת אחמד סעדה ע"י ב"כ עו"ד רסלאן מחאג'נה
2. מוחמד בן אחמד סעדה (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד טאהר
אלמכאווי

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשמים שלפני נותנים את הדין בגין עבירה של נסיון להכנסת ציוד קצה רט"ן, בניגוד לסעיף 52(ב)(2)(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971, ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן ת/1, בהן הורשעו הנאשמים במסגרת הסדר טיעון, בהיותם אחים, ובהיות הנאשם 2 מרצה עונש מאסר באגף האסירים הביטחוניים, יצר הנאשם 2 קשר עם אחותו הנאשמת 1 וביקש ממנה להחדיר בעבורו מכשירי טלפון ניידים לבית הסוהר. במסגרת סיכום זה, הועברו לנאשמת 1 באמצעות אחרים שזהותם אינה ידועה לתביעה, חלקי מכשירים כאמור, אשר כל אחד מהם מכיל מסך, לוח מקשים מחווט ושקעי חיבור לכרטיסי חיוג (SIM). הנאשמת 2 הגיעה, בתאריך 18.11.14, בסמוך לשעה 12:45, לבקר את אחיה בבית הסוהר "קציעות", כשהחלקים האמורים מוסלקים באיבר מינה, כשהם עטופים בשקית ובפד היגני.

הציוד האמור נתגלה לנוכח עירנות הסוהר בעמדת הבידוק בכניסה לבית הכלא.

בין הצדדים נקשר הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום והנאשמת 1 הופנתה לחקירת שירות המבחן למבוגרים. ההסדר לא כלל הסכמות ענשיות והתביעה הודיעה, כי אינה מחויבת להמלצות שירות המבחן.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, את רישומו הפלילי של נאשם 2 (ת/2). נאשם זה נדון למאסר בפועל בן 17 שנים בגין עבירות של נסיון לרצח ושהיה בישראל שלא כדין.

לענין הנאשמת 1, לא הוגש מרשם פלילי.

ההגנה הגישה, בענינה של נאשמת 1, מכתב שחרור מהמרכז הרפואי סורוקה (נ/1), ממנו עולה, כי ביום הדיון שנקבע לשמיעת פרשת העונש, פנתה לחדר המיון בשל טענה להיפר-גליקמיה והרגשה כללית רעה, אך שוחררה לביתה למעקב, ללא ממצאים מיוחדים וללא טיפול מיוחד מעבר לאינסולין, אותו נוהגת ליטול על דרך השגרה בשל כך שסובלת ממחלת הסכרת. עוד הוגש אישור (נ/2), לפיו פונתה הנאשמת 1 למרכז הרפואי, באותו יום, באמצעות אמבולנס, תוך שחויבה לשלם בגין פינוי זה (החיוב קיים כאשר המפונה אינו מתאשפז בבית החולים).

לא הוגשו, מטעם ההגנה, ראיות כלשהן בנוגע לנאשם 1.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינה של נאשמת 1 הוגש תסקיר, המפרט את נסיבותיה האישיות, כבת 27, רווקה, תושבת אזור חברון, אינה עובדת.

לטענתה, סובלת ממחלת הסכרת.

הוריה נפטרו והיא מתגוררת בבית אחיה - הנאשם 1.

לטענתה, בשל מחלתה, אינה ברת שידוך.

אחיה משתיך לארגון "החזית העממית לשחרור פלשתינ", והיא מתקימת מכספים שנשלחים אליה על ידי הרשות הפלשתינאית בשל היותה קרובת משפחה של אסיר ביטחוני.

הנאשמת 1 הודתה בעבירה בפני שירות המבחן, וטענה כי מטרת העברת מכשירי הטלפון הניד היתה לאפשר לאחיה ליצור קשר עמה.

שירות המבחן התרשם, כי לנאשמת 1 מחויבות גדולה לאחיה, וכי מחויבות זו טשטשה את הגבולות וצמצמה את יכולותיה

לבחון באופן ביקורתי את חומרת המצב. שירות המבחן סבור, כי הנאשמת 1 פעלה על רקע של תלות רגשית.

שירות המבחן המליץ להסתפק בהשתתף מאסר מותנה על נאשמת 1.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טענותיה לעונש בכתב (ת/3). התביעה מדגישה הסכנה הטמונה במעשים מן הפן של הפגיעה בביטחון המדינה. התביעה עומדת על המסוכנות הרבה הנובעת מהנאשם 2, שהוא פעיל בארגון טרור אשר הורשע, בעבר, בנסיון לרצח. מעבר לסיכון הביטחוני טוענת התביעה כי יש במעשים גם כדי לפגוע בסדר ובמשמעת בבית הסוהר.

התביעה עותרת להשית על הנאשמת 1 עונש במתחם ענישה שינוע בין 12 - 18 חדשי מאסר בפועל; על הנאשם 2 - עונש במתחם ענישה שינוע בין 15 - 18 חדשים מאסר בפועל.

ההגנה טוענת, לענין הנאשמת 1, כי ביקרה את אחיה 10 שנים רצופות בבית הכלא, ולא נתפסה בעבירות. לטענת ההגנה, פעלה הנאשמת 1 מתוך תמימות, ומטרת החדרת ציוד הרט"ן היתה רק לאפשר לאחיה ליצור קשר עמה. בעקבות כך שנתפסה בעבירה, אינה יכולה עוד לבקר את אחיה.

עוד ביקשה ההגנה, כי בית המשפט יתחשב בתקופה בה שהתה הנאשמת 1 מחוץ לביתה, בתנאים מגבילים.

ההגנה טוענת, כי מתחם הענישה בגין עבירות אלה נע בין 6 - 18 חדשי מאסר בפועל ולא כפי שנטען מפי התביעה. אשר לעונש הקונקרטי בענינה של נאשמת 1 - חרף מתחם הענישה, עתרה ההגנה לאמץ המלצות שירות המבחן להטלת מאסר מותנה. אשר לקנס, ביקשה הגנה להסתפק בסכום בן 12,000 ₪, אותו יחלט בית המשפט מהפקדה שניתנה בענינה של הנאשמת.

אשר לנאשם 2, טוענת ההגנה, כי אין ראיות לכך שפעל בתחום מיוחד; כי שוהה במאסר ארוך, ללא חופשות, עקב טיב העבירות שעבר.

ההגנה עתרה להסתפק במאסר צופה פני עתיד גם בנוגע לנאשם 2, באשר ממילא נותרו לו כשש שנים לסיום המאסר אותו מרצה כעת.

כל אחד מהצדדים הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו.

בדברה האחרון, ציינה הנאשמת 1, כי למדה הלקח ממעשיה וכי מבקשת לשוב לביתה בעירה חלחול.

אשר לנאשם 2 - זה בחר שלא למסור דברו האחרון. לשאלת בית המשפט השיב, כי חבר בחזית העממית לשחרור פלשתינ.

דין והכרעה

העבירה שעברו הנאשמים חמורה ועלולה ליצור סיכון רבתי לביטחון הציבור, לחייהם ולשלומם של אזרחי המדינה ותושביה.

החדרת ציוד רט"ן למתקן הכליאה, לאגף האסירים הביטחוניים, מעבר לפגיעה במשמעת במתקן, עלולה לאפשר לארגוני הטרור לתכנן ולבצע פעולות רצחניות, שסופן מי ישרנו.

יפים לענין זה הדברים שנקבעו בפסק הדין ע.ע.א. 1076/95 **מדינת ישראל נ' קונטאר**, פ"ד נ(4) 492:

הסיווג של אסירים ביטחוניים כסוג בפני עצמו נובע מן הסכנה המיוחדת הטמונה באסירים אלה. ברוב המקרים הם משתייכים לארגונים בלתי חוקיים, ששמו להם למטרה לפגוע במדינה, וקים חשש שהקשר בין האסיר לבין הארגון קים ועומד גם בתקופת המאסר. קשר זה, וכן הקשר בין האסירים הביטחוניים לבין עצמם, טומן סכנות מיוחדות, הן מהבחינה של הסדר בבית הסוהר והן מהבחינה של ביטחון המדינה. סכנות אלה עשויות להצדיק כליאתם של אסירים ביטחוניים בנפרד והטלת מגבלות מיוחדות עליהם, בעיקר בכל הנוגע לקשר עם החוץ.

יש לחלקם עניין בהפלת לחץ על ישראל על ידי ביצוע פיגועים, ביחוד פיגועי חטיפה/מיקוח. כתוצאה מכך, אנו עדים לתקשורת עניפה המתקיימת מזה שנים בין כלואי פח"ע לבין פעילי ארגוניהם מחוץ לכלא ואף עם הנהגות ארגוניהם בחו"ל.

הפעילים בכלא עוסקים כל העת בחיפוש אחר שיטות תקשורת חלופיות, נוכח הקושי הגובר לקים קשר פח"עי עם החוץ ובשל הבדיקות המתבצעות על ידי שירות בתי הסוהר. ברי כקים שיחות טלפון יפתח צוהר חדש לפעילי הפח"ע אל ענשיהם מחוץ לכלא, או בין בתי הכלא. הדבר יאפשר העברות מסרים ומידע... באמצעות קודים הנשמעים תמימים

לכאורה, בשיטה הנקוטה על ידי פעילי ארגונים אלה בשיחות טלפון פח"עיות מחוץ לכלא.

[ההדגשה אינה במקור].

עוד ראו בש"פ 1716/11 **חג'אז נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

הברחת טלפון סלולרי לאסיר בטחוני מאפשרת לאסיר קשר ישיר עם חברי ארגון הטרור אליו הוא משתיך, לצורך קידום יעדי הארגון לרבות הכוונה לבצע פיגועים והוצאתם לפועל, ומכאן מלחמת החורמה בתופעה זו.

כן ראו ע.פ. 2891/12 **מדינת ישראל נ' רבעא** (פורסם במאגרים - להלן: "**פרשת רבעא**"), שם התקבל ערעור המדינה ונקבע, כי יש מקום להכביד בענישה בגין עבירות אלה:

ערעור המדינה מבוסס, בעיקרו, על שאיפתה להחמיר בענישה בגין עבירות של נסיון להחדרת טלפונים ניידים לאסירים בטחוניים השוהים בבתי הכלא בישראל. עמדת המדינה היא כי יש מקום להכביד בענישה בגין עבירות מסוג זה - גישה זו מקובלת עלי לחלוטין. המדובר בעבירות שאין צורך להכביר מילים אודות השלכותיהן הפוטנציאליות, היות האסון.

[ההדגשה אינה במקור].

עוד נקבע בפסיקת בית משפט העליון כי אין מקום לאבחנה ממשית בין הגורמים השונים בשרשרת שמטרתה החדרת טלפונים ניידים לבית הכלא, שכן כל אחד מהגורמים אחראי בסופו של דבר, לפוטנציאל הסיכון שיווצר. ראו פסק הדין בפרשת **רבעא** הנ"ל:

דברים אלה יפים, לטעמי, ביחס לכל גורם בשרשרת שמטרתה השמשתם של הטלפונים הסלולריים. יש לנקוט אמת מידה ענשית מחמירה הן לגבי מי שמבריא את הטלפונים הסלולריים עצמם, הן לגבי מי שמבריא כרטיסי סים, והן לגבי מי שמשמש את קווי התקשורת ומאפשר את השימוש בטלפונים הסלולריים ובכרטיסי הסים שהוברחו לכלא.

אף המחוקק מצא להחמיר הענישה בגין העבירה דנן, כאשר חלף עונש בן 6 חדשי מאסר בפועל שהיה קבוע בצדה של העבירה הרלוונטית בעבר, נקבע, במסגרת תיקון מספר 47 לפקודת בתי הסוהר, שהתקבל רק לאחרונה (התקבל בכנסת ביום "זאדרב'תשע"ד - 19 מרץ 2014) עונש מאסר בן 3 שנים.

בית המשפט מוצא לקבוע מתחם הענישה בגין העבירה דנן, כך שינוע בין שנה ועד לשנתיים בפועל. אמנם, כפי שנטען על ידי ההגנה, בעבר - אושר על ידי בית המשפט העליון עונש נמוך יותר, שעמד על ששה חודשי מאסר בפועל בלבד, בגין מקרה דומה. ראו ע"פ 5152-12 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים - להלן: "**פרשת דסוקי**").

ואולם, פסק הדין בפרשת **דסוקי** ניתן טרם חקיקת תיקון מספר 47 לפקודת בתי הסוהר, אשר, כאמור, קבע עבירה מיוחדת לענין החדרת ציוד רט"ן לבתי הכלא והכפיל פי ששה העונש שעמד בצידה של העבירה. למעשה, בפרשת **דסוקי** נגזר על הנאשם העונש המירבי שהיה קבוע, באותה העת, בגין העבירה, תוך שבית המשפט העליון הפנה קריאה למחוקק לתקן החוק, וציין במפורש, כי אם היתה בידו הסמכות - היה גוזר עונש גבוה יותר.

לגילוי דעת מפורש זה מטעם המחוקק - אשר בא בהמשך להמלצת בית המשפט העליון - שומה על בית המשפט ליתן ביטוי במסגרת מתחם הענישה. גם נפיצותן של עבירות אלה, ההולכת ומתרחבת, והעובדה כי המכשור האלקטרוני הולך ומוזל והולך ומתמזער, מה שמקל על רכישתם ועל הסלקתם של המכשירים או חלקיהם ומאפשר העברתם ביתר קלות - מחיבת, לטעמו של בית המשפט, החמרה בענישה. מכל האמור, מוצא בית המשפט לעדכן הרף התחתון של מתחם הענישה תוך קביעת עונש מרתיע שיחייב השתת מאסר בפועל ממש, לתקופה בת שנה, בגין עבירות אלה. בנוגע לרף העליון של המתחם, יעמידו בית המשפט על מאסר בפועל למשך שנתיים. אמנם, הוצגה על ידי התביעה פסיקה מחמירה יותר, לרבות מקרים בהם נגזר דינם של נאשמים, במקרים דומים, לעונש מאסר בפועל בן 40 חדשים (ע.פ. 8926/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים)); 42 חדשים מאסר בפועל (ת.פ. 53867-06-14 **מדינת ישראל נ' עבאד ואח'** (פורסם במאגרים)); ואולם באותם מקרים המדובר היה על נסיונות סדרתיים להבריה מספר רב של מכשירי רט"ן או חלקי רט"ן, ובחלקם הורשעו הנאשמים גם בעבירות נוספות. במקרה דנן, המדובר היה בנסיון חד פעמי, בנוגע לשני מכשירים, בהעדר הרשעה בעבירה נוספת כלשהי.

אשר לקביעת הענישה במסגרת המתחם - שונה מצבו של כל אחד מהנאשמים. גבי הנאשמת 1, התרשם שירות המבחן, כי פעלה מתוך המחויבות המשפחתית אשר יצרה מצב של תלות באחיה וביתר בני המשפחה. נסיבות אלה מטות הכף לכיוון הקלה מסוימת במסגרת מתחם הענישה. עם זאת, מידת התחכום והתעוזה באופן בו עברה הנאשמת את העבירה, לרבות אופן העובדה, כי המדובר בציוד רט"ן המאפשר הרכבת שני מכשירים שונים, וכי הוסלקו באופן מתוחכם תוך כדי הסוואתם בתוך פד שהושם באיבר מינה של הנאשמת - מצביעים לכיוון החמרה מסוימת במסגרת המתחם.

יצוין, לענין זה, כי בית המשפט אינו מוצא ליתן משקל ממשי לעובדה, שהנאשמת 1 נעדרת עבר פלילי. זאת, משום ששלטונות שב"ס אינם מאפשרים לאדם בעל עבר פלילי לבקר אסיר, כך שעבירות שענינן הסלקת טובין או ציוד אסור ונסיון העברתם לאסירים - מתבצעות תדיר דווקא על ידי מי שהם נעדרים עבר פלילי. רק לאחרונה, קבע בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, הרכב אב"ד כב' ס.ג. השופטת ר' יפה כץ, עת דחה ערעור שהוגש על חומרת העונש בענינו של צעיר, נעדר עבר פלילי, שנתפס בנסיון החדרת סם מסוכן לכלא - כי היעדר עבר פלילי לא יהווה מחסום מפני ענישתו במאסר בפועל ממש, ואף מצא לצין, כי פעמים רבות, נסיונות ההחדרה לכלא נעשים באמצעות בעלי חזות תמימה ללא עבר פלילי. ראו ע"פ 1650-05-15 **אבו אלטיף נ' מדינת ישראל** (לא פורסם). כך שהקלה בעונש לנאשם המנסה להחדיר ציוד רט"ן לכלא רק בשל העדר עבר פלילי עלולה להביא להחמצת תכלית החקיקה.

מכל המקובץ, מוצא בית המשפט להשית על הנאשמת עונש על הצד הנמוך של מתחם הענישה, אך לאור התחכום הרב באופן ביצוע העבירה והתעוזה הרבה - לא יהיה העונש על הרף התחתון של המתחם ממש.

שונים הם פני הדברים בנוגע לנאשם 2. נאשם זה מוכר כפעיל בארגון טרור רצחני אשר שם לו למטרה לפגוע באזרחים, על לא עוול בכפם. הנאשם 2 מרצה עונשו בגין נסיון לרצוח אדם מבוגר, יליד 1934, אשר כל חטאו היה, כי טייל עם רעייתו ברחובות ירושלים. על פי הממצאים בפסק הדין שניתן בענינו, ונכלל בילקוט הפסיקה מטעם התביעה - היה הנאשם 2 מי שיזם את אותו פיגוע; גיבש סביבו חבורה ובה שני מחבלים נוספים, אשר פנו יחדיו לחפש קרבן אקראי; הנאשם הוא שדקר, בגבו, במעשה פחדני, את קרבן העבירה, וניסה לרצחו נפש. למרבה המזל, עלה בידי הצוות הרפואי בבית החולים להציל את חייו.

בית המשפט העליון קבע, בנוגע לנאשם 2, כי פעל ממניעים אידיאולוגיים; כי לא התכחש למעשיו ונמנע אף להביע חרטה או צער כלשהוא על הפגיעה בקרבן. בית המשפט העליון קבע, כי המדובר בנאשם (שם - מערער) שהינו "**מסוכן לציבור באופן מופלג**". ראו פסקה 5 לפסק הדין ע"פ 938/06 **סעדה ואחרים נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים).

המדובר, איפוא, במחבל, אשר אף היום נמנע מלנצל זכותו למסור דברו האחרון ולהביע חרטה, וציין, כי הינו חבר בארגון טרור. פוטנציאל הסיכון הנובע מהעברת ציוד רט"ן לעברין מסוג זה, אשר בעבר הוכיח, כי אינו נרתע מלממש את תפישותיו האידיאולוגיות הקיצוניות במישור המעשה ולפגוע בחפים מפשע - מחיב הטלת ענישה על הצד הגבוה של המתחם.

הוסף לאמור, הציוד שניסתה נאשמת 1 להסליק ולהעביר לנאשם 2, הורכב מחלקים של מכשירי רט"ן, אותם היה על הנאשם 2 להרכיב במתקן הכליאה. יש בכך כדי ללמד על היותו של הנאשם 2, בעצמו או תור הסתיעות באחרים, בעל כישורים מתאימים להרכבת מכשיר טלפון ניד - פעולה שאדם מן הישוב, גם אם הינו בעל השכלה גבוהה - יתקשה לבצע.

העובדה כי נערך נסיון להסליק ולהחדיר שני מכשירי רט"ן שונים - שוללת טענת הנאשמת 1, כפי שהוצגה על ידה בשירות המבחן, כי מטרת החדרת המכשירים היתה לאפשר לאחיה לשוחח עמה בלבד. שכן, אם זו היתה מטרת העבירה - מדוע נדרש הנאשם 2 לקבל שני מכשירים.

עברו המסוכן ופעילותו העוינת של נאשם 2 ידועים היו, מסתמא, גם לאחותו הנאשמת 1, אשר אף סיפרה בשירות המבחן, כי קשורה בעבותות לנאשם 2, וכי נהגה לבקר אותו, באופן קבוע, במשך 10 שנים תמימות, במתקן הכליאה בו שהה. בכך יש לראות כנסיבה נוספת להחמרת הענישה לגביה.

בניגוד לטענת ההגנה, אין במסמכים הרפואיים שהוגשו מטעם ההגנה כדי ללמד על מצב בריאותי חריג אצל הנאשמת 1. אמנם, עולה מהמסמכים, כי סובלת ממחלת הסכרת, כאשר אין נתונים על מידת עצימותה. ואולם, הנאשמת 1 מטופלת באינסולין, על דרך השגרה, ובפניתה לבית החולים, ביום הדין שנקבע לשמיעת פרשת העונש, לא הודגמו ממצאים חריגים. הרופא עורך המסמך ציין, כי עם שחרורה חשה הנאשמת טוב, ללא תלונות, וכי רמת הגלוקוז היתה תקינה. ההמלצה היתה למעקב כללי במרפאת הסכרת במקום מגוריה. חזקה על שלטונות שב"ס, שיאפשרו לנאשמת 1 הטיפול המתאים.

אשר לנאשם 2 - כאמור, ראוי היה להשית עליו עונש על הצד הגבוה של מתחם הענישה. ואולם, משעתרה התביעה, לגביו, להסתפק בעונש שינוע עד 18 חודשי מאסר - לא ישים בית המשפט עצמו קטיגור ולא יגזר עליו עונש חמור מזה.

בית המשפט אינו מוצא בעובדה, שנאשם 2 שפוט לתקופת מאסר ממושכת - משום נסיבה לקולא. האינטרס לעבור עבירות מסוג זה מתעורר דווקא כאשר המדובר באסירים השפוטים לתקופה ארוכה ומעוניינים לשמור על קשר עם יתר חברי הארגון בחוץ.

כפי שנפסק בפרשת **רבעא** לעיל, אין מקום לאבחנה יתירה בין נאשמים המהווים חוליות שונות בשרשרת הסלקת מכשירי רט"ן והברחתם לכלא. משכך - אין בית המשפט מוצא לקבוע ענישה, שיהיה בה פער גדול מדי בין הנאשמים, וזהו נימוק נוסף שלא להחמיר עם הנאשם 2 מעבר לבקשת התביעה. הפער בענישה ביניהם יהיה נובע, בעיקר, ממסוכנותו הגבוהה מאוד של נאשם 2 כפי קביעת בית המשפט העליון לגביו, מעברו ומהיותו פעיל במסגרת ארגון טרור.

בית המשפט מוצא גם להשית עיצום כספי משמעותי על כל אחד מהנאשמים, על מנת להרתיעם מלשוב ולעבור עבירות דומות. יש לזכור, כי אחזקת מכשירי רט"ן במתקן כליאה אף עשויה ליתו יתרון כלכלי בידי מחזיקם; גם רכישת המכשירים ופירוקם באופן שיאפשר הסלקתם, כרוכים בתשלום. השתת עיצום כספי יש בה כדי לפגוע בתעשית ההכנה וההברחה של מכשירים אלה. בנוגע לשומת הקנס - לא הוצגו, מטעם ההגנה, ראיות כלשהן בנוגע למצב כלכלי מיוחד אצל מי מהנאשמים. ההיפך הוא הנכון - כאמור לעיל - הוברר, במהלך ניהול התיק, כי לנאשמים מעגלי תמיכה, לרבות מקרב אזרחי ישראל. נאשמת 1 שהתה בחלופת מעצר בעיר כסיפא. הופקדו בעבורה כספים בסך לא מבוטל (12,000 ₪), אותם הציעה ההגנה כקנס, במסגרת פרשת העונש. אשר לנאשם 2 - עלה מדברי הנאשמת 1 בתסקיר, כי זוכה הוא וכן זוכים בני משפחתו, לתשלומים ודשניים מהרשות הפלשתינאית בגין היותו שפוט כאסיר בטחוני, כספים המאפשרים פרנסת המשפחה. בנסיבות אלה, אין בית המשפט רואה מניעה להשתת עיצומים כספיים על כל אחד מהנאשמים.

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים; עיין בראיות שהוגשו לענין העונש; עיין בתסקיר שירות המבחן למבוגרים בענינה של הנאשמת 1; עיין בפסיקה שהוצגה על ידי הצדדים - גוזר את עונשם של הנאשמים כדלקמן:

- א. לנאשמת 1 - 14 חודשים מאסר בפועל;
- ב. לנאשם 2 - 18 חודשים מאסר בפועל, במצטבר לכל עונש אותו מרצה כעת;
- ג. לכל אחד מהנאשמים - 12 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של כל אחד מהנאשמים ממאסרו - שלא יעבור עבירה בניגוד לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב - 1971, פרק ב' סימן ו';
- ד. כל אחד מהנאשמים ישלם קנס בסך 15,000 ₪. לבקשת ההגנה, תועבר ההפקדה בסך 12,000 ₪, על פירותיה, על חשבון הקנס שהוטל על הנאשמת 1. יתרת הקנס שהוטלה לגביה, ומלוא הקנס בנוגע לנאשם 2 - ישולמו עד ליום 01.01.2016.

הנאשמת 1 תתיצב לריצוי ענשה כעת.

מיד עם התיצבותה, תובא הנאשמת 1 בפני גורם רפואי בשב"ס, אשר מתבקש לוודא, כי מקבלת הטיפול המתאים למצבה הרפואי.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד הצדדים.